

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 07 0 U 022884 25 Uvp
Sarajevo, 01.08.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija: Danilović Edine, kao predsjednika vijeća, Džerahović Emire i Babić Stanković Aleksandre, kao članova vijeća, te Beganović Namire, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja G.(J.) I. iz Č., G.p. b.b, zastupanog po punomoćnicima iz Advokatskog društva "Paponja & Partneri" d.o.o. Mostar, protiv akta broj: UP-II-03-37/1-1164/22 od 27.03.2023. godine, tuženog Federalnog ministarstva za pitanja boraca i invalida odbrambeno-oslobodilačkog rata Sarajevo, u upravnoj stvari isplate novčanih potraživanja po izvršnoj ispravi, odlučujući o zahtjevu Federalnog pravobranilaštva Sarajevo, za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Mostaru, broj: 07 0 U 022884 23 U od 07.05.2025. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 01.08.2025. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Zahtjev Federalnog pravobranilaštva Sarajevo za vanredno preispitivanje sudske odluke se djelimično uvažava i to u dijelu naknade troškova upravnog postupka i upravnog spora, te se u tom dijelu presuda Kantonalnog suda u Mostaru, broj: 07 0 U 022884 23 U od 07.05.2025. godine ukida i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovni postupak.

U preostalom dijelu zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova nastalih u povodu zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Mostaru, broj: 07 0 U 022884 23 U od 07.05.2025. godine, uvažena je tužba tužitelja, te poništeno osporeno rješenje tuženog, broj: UP-II-03-37/1-1164/22 od 27.03.2023. godine i prvostepeno rješenje Službe za prava branitelja i socijalnu skrb Grada Čapljina, broj: 09-43-871/06-5 od 31.10.2022. godine, te ova upravna stvar riješena, tako da se na osnovu rješenja Odjela za društvene djelatnosti, povratak i obnovu, Ureda za pitanja branitelja - HVO, MUP i A RBiH Općine Čapljina, broj: 05-43-871/1-06 od 13.12.2006. godine (na koje je data saglasnost Uprave za pitanja branitelja – Mostar, Sektor za pitanja branitelja - HVO, MUP, broj: 14-43-1-127/07 od 01.06.2007. godine), a na prijedlog tužitelja, obvezuje tuženi da isplati tužitelju novčane tražbine na ime zakonskih zateznih kamata na iznose mjesečnih invalidnina od po 315,62 KM umanjeno za isplaćivane mjesečne iznose od po 49,21 KM, tako da je tuženi dužan isplatiti tužitelju zakonsku zateznu kamatu na iznose razlike mjesečnih invalidnina od po 266,41 KM za svaki mjesec počevši od 01.08.2012. godine do 30.04.2016. godine, s tim da zakonska kamata teče počevši od dospijeca svakog pojedinog obroka pa do 26.04.2019. godine i svaki pojedini obrok dospijeva najkasnije do 10-og dana narednog mjeseca u odnosu na mjesec za koji se invalidnina isplaćuje, sve u roku od 30 dana od dana pravomoćnosti presude, kao i platiti troškove upravnog postupka i spora u iznosu od 3.448,80 KM, a sve u roku od 30 dana sa zakonskom zateznom kamatom počevši od donošenja

ove presude pa do isplate i pod prijetnjom izvršenja, i to: zapljenom i prijenosom novčanih sredstava koja se vode na transakcijskim računima tuženog otvorenim kod Union Banke d.d. Sarajevo broj: ..., broj: ... i broj: ... i drugih računa tuženog otvorenih kod poslovnih banaka, zajedno sa troškovima postupka na račun punomoćnika tužitelja otvoren kod Uni Credit Banke d.d. Mostar, sa naznakom „isplata za I.(J.) G“.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje sudske odluke Federalno pravobranilaštvo Sarajevo pobija presudu prvostepenog suda zbog povrede odredbi Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica, Zakona o upravnom postupku, Zakona o upravnim sporovima i Zakona o izvršnom postupku. U zahtjevu se ističe da je pogrešno, neodređeno, nejasno i neizvršivo obavezivanje tuženog na plaćanje zakonskih zateznih kamata na dospjela, a neisplaćena potraživanja u konkretnoj upravnoj stvari, obzirom da se predmetno rješenje od 13.12.2006. godine izvršava u većem iznosu od iznosa na koje glasi, te da se tužitelju u upravnom sporu temeljem tog rješenja priznaju zakonske zatezne kamate i troškovi postupka koji nisu priznati istim rješenjem, niti ima osnova da se obavezuje tuženi da izvršava navedena rješenja, obzirom da za to nije nadležan, a niti ima procesne mogućnosti da se predmetno rješenje iz upravnog postupka izvršava u upravnom sporu. Nadalje navodi da je pobijana presuda u suprotnosti s odredbama člana 35. stav 4. Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica, prema kojoj predmetna potraživanja zastarijevaju u roku od 3 godine od dana dospelosti posljednje isplate, kao i odredbom člana 267. stav 7. Zakona o upravnom postupku prema kojoj se izvršenje predmetnog rješenja ne može tražiti nakon isteka roka od 5 godina od dana kada je postalo izvršno, tako da je predmetnu tužbu tužitelja trebalo odbaciti zbog zastarjelosti, a što se predlaže i ovom sudu. Napominje da se predmetno potraživanje ne izvodi iz bilo kojeg obligaciono-pravnog odnosa, već na osnovu upravnog akta, te da se u konkretnom slučaju ne radi o zakonskoj zateznoj kamati u smislu člana 277. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list RBiH”, broj: 2/92, 13/93 i 13/94, te „Službene novine Federacije BiH”, broj: 29/03 i 42/11), nego o socijalnim davanjima u smislu odredbi člana 57. stav 2. Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica, kojim takva prava nisu propisana, a niti su priznata tužitelju navedenim rješenjem (koje prvostepeni sud smatra izvršnom ispravom), kao ni troškovi postupka, pri čemu se pozvao i na odluku Općinskog suda u Sarajevu broj: 65 0 P 732027 18 P od 20.09.2019. godine. Također, ukazuje da se u federalnom budžetu osiguravaju samo sredstava za isplatu po osnovu ličnih invalidnina, te da predmetno rješenje od 13.12.2006. godine izvršava prvostepeni organ u skladu s odredbama člana 39. u vezi sa odredbama člana 8., 19. i 25. Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica, kojim zakonom nije dato ovlaštenje prvostepenom i tuženom organu da odlučuju o troškovima postupka i po tom osnovu stvaraju obaveze za Budžet Federacije BiH, te ujedno ukazuje da je pobijana presuda u suprotnosti i sa odredbom člana 112. stav 3. Zakona o upravnom postupku, obzirom da se troškovi za pravno zastupanje nadoknađuju samo u slučajevima kada je takvo zastupanje bilo nužno i opravdano. Pri tome ističe da je bez pravnog osnova i dosuda troškova upravnog postupka na ime: očitovanja od 27.06.2019. godine po pozivu od 12.06.2019. godine u iznosu od 60,00 KM plus PDV; zahtjeva za inspekcijski nadzor od 06.08.2019. godine u iznosu od 210,60 KM; zahtjeva za inspekcijski nadzor od 10.01.2023. godine u iznosu od 140,40 KM; žalbe zbog šutnje uprave od 16.11.2018. godine; žalbe od 13.02.2019. godine u iznosu od 631,80 KM; urgencije od 15.03.2023. godine u iznosu od 70,20 KM, kao i dva puta dosuda troškova za tužbu od 12.09.2019. godine i od 26.04.2023. godine u iznosu od po 280,80 KM, obzirom da u pobijanoj presudi prvostepeni sud uopće ne obrazlaže dosudu potraživanja vezanu za navedene troškove, te je nejasno kako je sud utvrdio osnovicu za obračun troškova za podnošenje žalbe zbog šutnje uprave od 16.11.2019. godine i žalbe od 13.02.2019. godine shodno odredbama advokatske Tarife F BiH. U konačnici ukazuje da je sporna i visina svih dosuđenih troškova, te da je nejasno kako je sud utvrdio osnovicu za obračun istih, budući da za to nema obrazloženja, pri čemu ukazuje da je pobijana odluka o

troškovima postupka u suprotnosti i sa odredbama člana 18. stav 1. Tarife (50% nagrade), člana 18. stav 6. Tarife (75% nagrade), kao i člana 19. Tarife, jer prvostepeni sud nije uzeo u obzir odredbe člana 112. stav 3. Zakona o upravnom postupku, a niti je obrazložio da je punomoćnik obveznik PDV-a, kao i da li se radi o procjenjivom ili neprocjenjivom predmetu i kako je sud utvrdio osnovicu za obračun troškova. Iz navedenih razloga predlaže se da ovaj Sud, saglasno odredbama člana 46. Zakona o upravnim sporovima, uvaži zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke i pobijanu presudu preinači, na način da se tužba tužitelja odbaci ili odbije, kao neosnovana.

Tužitelj u odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke je prigovorio da tuženi nije ovlašten za izjavljivanje zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke, jer nije nosilac prava i obaveza o kojima je odlučeno u predmetnoj upravnoj stvari i nema svojstvo stranke. Također je naveo da su navodi zahtjeva neosnovani, pa zbog toga predlaže da ovaj sud zahtjev odbaci ili odbije, te obaveže tuženog da tužitelju naknadi troškove sastava odgovora na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke u iznosu od 300,00 KM (uvećano za 17% PDV-a), što iznosi 351,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od dana donošenja odluke pa do isplate, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Cijeneći prije svega istaknuti prigovor tužitelja, da je zahtjev za vanredno preispitivanje podnijelo neovlašteno lice, koji prigovor se saglasno odredbi člana 44. stav 1. Zakona o upravnim sporovima imao prvenstveno razriješiti, ovaj sud nalazi da ovakav prigovor nije osnovan. Ovo iz razloga što je u konkretnom slučaju zahtjev podnijelo Federalno pravobranilaštvo, koje je Vlada Federacije Bosne i Hercegovine tačkom 4. Zaključaka V. broj: 1036/2013 od 18.09.2013. godine obavezala da zastupa interese Federalnog ministarstva za pitanja boraca i invalida odbrambeno-oslobodilačkog rata (tuženog) u zahtjevima za vanredno preispitivanje sudskih presuda donesenih od strane kantonalnih sudova, sa aspekta poštivanja principa zakonitosti u donesenim presudama. Pored toga, stavom Upravnog odjeljenja ovog Suda od 11.03.2020. godine stavljen je van snage raniji stav prema kome donosilac osporenog upravnog akta nije bio legitimisan za podnošenje zahtjeva za vanredno preispitivanje odluke kantonalnog suda donesene u upravnom sporu, što znači da je legitimaciju za podnošenje zahtjeva za vanredno preispitivanje u predmetnom slučaju imao i sam tuženi organ.

Kako je zahtjev za vanredno preispitivanje iz člana 41. Zakona o upravnim sporovima dozvoljen, te podnesen od ovlaštenog lica, ovaj sud je na osnovu odredbe člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 9/05), ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povrede propisa iz odredbe člana 41. stav 2. tog Zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Prema obrazloženju pobijane presude i podacima iz spisa predmeta, proizilazi da je rješenjem Odjela za društvene djelatnosti, povratak i obnovu, Ureda za pitanja branitelja (HVO, MUP i A BiH) Općine Čapljina, broj: 05-43-871/1-06 od 13.12.2006. godine tužitelju priznato svojstvo svojstvo ratnog vojnog invalida IV grupe sa 80% tjelesnog oštećenja, sa pravom na ličnu invalidninu u mjesečnom iznosu od 315,62 KM, počev od 01.11.2006. godine; da je rješenjem tuženog, broj: UP-I-03-41-ZKZ-1120/12 od 13.07.2012. godine, a u postupku kontrole zakonitosti korištenja prava na ličnu invalidninu, ukinuto konačno rješenje prvostepenog organa od 13.12.2006. godine i upravna stvar riješena tako da je tužitelju priznato svojstvo ratnog vojnog invalida IX grupe sa 30% vojnog invaliditeta, sa pravom na ličnu invalidninu u mjesečnom novčanom iznosu od 49,21 KM, počev od 13.07.2012. godine; da je navedeno rješenje tuženog od 13.07.2012. godine poništeno presudom Vrhovnog suda Federacije BiH, broj: 70 0 U 002688 12 U od 16.04.2015. godine i predmet vraćen tuženom organu na ponovni postupak; da je tužitelj dana 11.11.2015. godine podnio zahtjev za uspostavu

i isplatu pripadajućih iznosa mjesečnih rata lične invalidnine po predmetnom rješenju od 13.12.2006. godine, sa zakonskom zateznom kamatom i troškovima postupka, u skladu sa članom 39. Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica, s pozivom na navedenu presudu Vrhovnog suda Federacije BiH, broj: 70 0 U 002688 12 U od 16.04.2015. godine, da je prvostepeni organ postupajući po tom zahtjevu dana 26.04.2019. godine tužitelju retroaktivno (sa zakašnjenjem) isplatio neisplaćene mjesečne iznose vojnih invalidnina, za period od 01.08.2012. godine do 30.04.2016. godine, a da je odbijen zahtjev tužitelja za isplatu zakonskih zateznih kamata i troškova postupka; da je tuženi u ponovnom postupku kontrole zakonitosti korištenja predmetnih prava (koji je vođen u izvršenju navedene presude Vrhovnog suda od 16.04.2015. godine) donio rješenje, broj: UP-I-03-41-ZKZ-1794/15 od 27.04.2016. godine kojim je ukinuto konačno rješenje prvostepenog organa od 13.12.2006. godine i upravna stvar riješena tako da se tužitelju priznaje svojstvo ratnog vojnog invalida IX grupe sa 30% vojnog invaliditeta, sa pripadajućom vojnom invalidninom u mjesečnom iznosu od 49,21 KM, te da je presudom Vrhovnog suda Federacije BiH, broj: 70 0 U 002688 16 U 2 od 08.11.2018. godine navedeno rješenje tuženog od 27.04.2016. godine preinačeno samo u pogledu datuma, na način da se tužitelju priznaju predmetna prava ratnog vojnog invalida sa 30% vojnog invaliditeta i pripadajućom vojnom invalidninom u mjesečnom iznosu od 49,21 KM počev od 27.04.2016. godine (umjesto od 13.07.2012. godine); da je u postupku koji je prethodio donošenju predmetnih rješenja prvostepenog i tuženog organa, koja su predmet konkretnog upravnog spora, negativno riješeno o dijelu zahtjeva za isplatu zakonskih zateznih kamata i troškova postupka, te da su isti poništeni ranijom presudom prvostepenog suda broj: 07 0 U 016855 19 U od 22.08.2022. godine i predmet vraćen na ponovni postupak, u kojem su donesena predmetna rješenja tuženog (broj: UP-II-03-37/1-1164/22 od 27.03.2023. godine) i prvostepenog organa (broj: 09-43-871/06-5 od 31.10.2022. godine), kojim je odbijen zahtjev tužitelja od 11.11.2015. godine u dijelu koji se odnosi na isplatu zakonskih zateznih kamata i troškova postupka, s pozivom na odredbe člana 39. i 57. stav 2. Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica, u vezi s odredbama člana 1. Zakona o obligacionim odnosima, te člana 112. stav 3. Zakona o upravnom postupku, uz ocjenu da je imenovanom izvršena retroaktivna isplata potraživanja na ime pripadajućih razlika lične vojne invalidnine u ukupnom iznosu od 4.895,46 KM, te da mu shodno toj nespornoj činjenici ne pripada pravo na kamate i troškove postupka, obzirom da mu ta prava nisu priznata predmetnim rješenjem od 13.12.2006. godine, a niti su propisana važećim propisima, kao ni pravo na troškove postupka, jer zastupanje tužitelja po punomoćniku – advokatu u konkretnoj upravnoj stvari nije bilo nužno i opravdano, te da je predmetni zahtjev mogao podnijeti lično.

U upravnom sporu pokrenutom tužbom tužitelja protiv osporenog rješenja, prvostepeni sud je održao javnu raspravu dana 11.04.2025. godine (u prisustvu punomoćnika tužitelja i u odsutnosti uredno obavještenog tuženog), na kojoj je punomoćnik tužitelja konačno opredijelio predmetni tužbeni zahtjev na isplatu novčanih tražbina na ime zakonskih zateznih kamata na iznose mjesečnih invalidnina od po 315,62 KM umanjene za isplaćivane mjesečne iznose od po 49,21 KM, odnosno na iznose razlike mjesečnih invalidnina od po 266,41 KM za utuženi period od 01.08.2012. godine do 30.04.2016. godine, sve do dana 26.04.2019. godine (kao dana retroaktivne isplate istih), bez navođenja ukupno isplaćenog iznosa, sa zahtjevom za isplatu troškova postupka prema priloženom troškovniku u ukupnom iznosu od 3.448,80 KM.

Nakon održane rasprave prvostepeni sud je utvrdio nespornim da su tužitelju dana 26.04.2019. godine izvršene isplate traženih zaostalih razlika ličnih vojnih invalidnina u mjesečnim iznosima od po 266,41 KM za utuženi period od 01.08.2012. godine do 30.04.2016. godine, te da je to učinjeno nakon propisanog roka za isplatu iz člana 32. Zakona o pravima branilaca i članova njihovi porodica, cijeneći da shodno tome tužitelju pripada pravo na zakonske zatezne kamate na neblagovremeno isplaćene iznose predmetnih novčanih tražbina

za navedeni vremenski period, kao i pravo na troškove postupka, na ime zastupanja po punomoćniku - advokatu. Zbog toga je prvostepeni sud uvažio tužbu, poništio osporeno i prvostepeno rješenje, te konkretnu upravnu stvar riješio u sporu pune jurisdikcije, kako je to navedeno u izreci pobijane prvostepene presude, s pozivom na odredbe člana 32., 39. i 57. Zakona o pravima branilaca i članova njihovi porodica, u vezi s odredbama člana 36. stav 3., člana 13. i 55. Zakona o upravnim sporovima, u vezi sa članom 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku, cijeneći da je tužitelj zahtjev za isplatu zakonskih zateznih kamata na neblagovremeno isplaćene iznose razlike mjesečnih iznosa ličnih invalidnina, sa troškovima postupka u ukupnom iznosu od 3.448,80 KM, osnovan, te da je tužitelj predmetnim aktima tuženog i prvostepenog organa nezakonito odbijen.

Cijeneći izloženi sadržaj obrazloženja pobijane presude, zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke je po ocjeni ovog Suda djelimično osnovan i to u dijelu koji se odnosi na odluku o naknadi troškova upravnog postupka i upravnog spora.

Naime, prvostepeni sud je u konkretnoj upravnoj stvari, suprotno prigovaranju Federalnog pravobranilaštva, pravilno cijenio da je tuženi po predmetnom rješenju od 13.12.2006. godine, kao izvršnoj ispravi, u obavezi isplatiti tužitelju zakonske zatezne kamate na mjesečne iznose ličnih invalidnina za utuženi period od 01.08.2012. godine do 30.04.2016. godine, sa troškovima postupka, te da je predmetnim rješenjima tuženog i prvostepenog organa nezakonito odbijen. Ovo iz razloga što je odredbom člana 57. stav 2. Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica („Službene novine Federacije BiH“, br. 33/04, 56/05, 70/07, 9/10 i 90/17), propisano da se u federalnom budžetu osiguravaju, pored ostalog i sredstva za isplatu ličnih invalidnina, kao i odredbe člana 32. istog Zakona, kojim je propisano da licima koja ispunjavaju uslove propisane ovim Zakonom, prava utvrđena prema ovom Zakonu, pripadaju od prvog dana narednog mjeseca od dana podnošenja zahtjeva, ukoliko ovim ili kantonalnim zakonom nije drugačije propisano, te da se isplata mjesečnih novčanih naknada, prema ovom Zakonu, vrši u mjesečnim iznosima za prethodni mjesec, s tim da rješenje o pravima na naknade iz člana 8., 19. i 25. ovog Zakona (među kojima je i pravo na ličnu invalidninu), po službenoj dužnosti izvršava nadležni prvostepeni organ, u skladu s odredbom člana 39. tog Zakona. Zbog toga je prvostepeni sud pobijanom presudom uvažio tužbu, poništio osporena rješenja tuženog i prvostepenog organa, te konkretnu upravnu stvar riješio u sporu pune jurisdikcije, kako je to navedeno u izreci pobijane prvostepene presude, s pozivom na odredbe člana 32., 39. i 57. Zakona o pravima branilaca i članova njihovi porodica, u vezi s odredbama člana 36. stav 3., člana 13. i 55. Zakona o upravnim sporovima, pravilno cijeneći da je konačno opredjeljeni tužitelj zahtjev za isplatu zakonskih zateznih kamata na neblagovremeno isplaćene iznose ličnih invalidnina osnovan, te da je isti predmetnim aktima tuženog i prvostepenog organa nezakonito odbijen, budući da je iz budžetskih sredstava tuženog izvršena isplata glavnog duga na ime lične vojne invalidnine za utuženi period sa zakašnjenjem, tako da je preostao samo zahtjev za naknadu štete u smislu odredbe člana 13. Zakona o upravnim sporovima, koji je tužitelj konačno opredijelio na javnoj raspravi održanoj dana 11.04.2025. godine, a koja je nastala zbog nemogućnosti korištenja novca u visini lične invalidnine, odnosno zbog kašnjenja tuženog u izvršenju rješenja od 13.12.2006. godine, kako to pravilno zaključuje i prvostepeni sud. U vezi s navedenim podnosilac zahtjeva se bez osnova poziva na odredbe Zakona o obligacionim odnosima i odluku Općinskog suda u Sarajevu, broj: 65 0 P 732027 18 P od 20.09.2019. godine, jer odluke nižestepenih sudova ne obavezuju ovaj Sud. Pri tome ovaj Sud cijeni da je neosnovan prigovor da je pobijana presuda u suprotnosti odredbama člana 35. stav 4. Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica, prema kojoj predmetna potraživanja zastarijevaju u roku od 3 godine od dana dospelosti posljednje isplate, kao i odredbom člana 267. stav 7. Zakona o upravnom postupku, prema kojoj se izvršenje predmetnog rješenja ne može tražiti nakon isteka roka od 5 godina od dana kada je

postalo izvršno, budući da je predmetni zahtjev podnesen dana 11.11.2015. godine, a tužitelju je vršena isplata ličnih vojnih invalidnina u iznosu od po 315,62 KM po predmetnom rješenju od 13.12.2006. godine sve do donošenja navedenog rješenja tuženog broj: UP-I-03-41-ZKZ-1120/12 od 13.07.2012. godine, nakon čega mu je vršena isplata mjesečnih iznosa lične vojne invalidnine od po 49,21 KM kao ratnom vojnom invalidu IX grupe sa 30% vojnog invaliditeta, sve do donošenja navedene presude Vrhovnog suda Federacije BiH, broj: 70 0 U 002688 12 U od 16.04.2015. godine kojom je isto poništeno, tako da je sa danom donošenja te presude navedeno rješenje od 13.12.2006. godine, čije se izvršenje traži, ponovo stupilo na pravnu snagu i kao takvo ostalo na pravnoj snazi sve do donošenja navedene presude Vrhovnog suda Federacije BiH, broj: 70 0 U 002688 16 U2 od 08.11.2018. godine (kojom je okončan postupak kontrole zakonitosti korištenja predmetnih prava), a isplata glavnog duga po tom rješenju izvršena je dana 26.04.2019. godine. Kod takvog činjeničnog stanja proizilazi da je navedeni zahtjev tužitelja od 11.11.2015. godine blagovremen, jer citirani zakonski rokovi zastare predmetnih potraživanja i pokretanja predmetnog postupka za isplatu predmetnih novčanih tražbina nisu mogli teći za vrijeme trajanja predmetnog sudskog postupka. U konačnici ovaj Sud cijeni da je neosnovan prigovor koji se odnosi na pravni osnov za dosuđenje troškova postupka u predmetnom upravnom sporu, imajući u vidu odredbu člana 112. stav 2. Zakona o upravnom postupku, te odredbu člana 55. Zakona o upravnim sporovima, u vezi sa članom 386. stav 1. i 387. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), koje zakonske odredbe ne isključuju dosuđenje troškova upravnog postupka i upravnog spora iz razloga koje Federalno pravobranilaštvo u zahtjevu navodi, budući da je tužitelj neuka stranka, pa je prvostepeni sud prilikom odlučivanja o pravu tužitelja na naknadu troškova upravnog postupka izveo pravilan zaključak da mu je bilo potrebno zastupanje stručne osobe (advokata), jer nije bio u mogućnosti da sam sa uspjehom štiti svoja prava i pravne interese u tom postupku, te da je prvostepeni sud ovu upravnu stvar riješio u sporu pune jurisdikcije, a s obzirom na uspjeh tužitelja u konkretnom upravnom sporu.

Nasuprot tome, osnovano se navodima zahtjeva za vanredno preispitivanje ukazuje da prvostepeni sud u obrazloženju pobijane odluke o troškovima postupka uopće nije naveo razloge za dosuđenje troškova upravnog postupka i upravnog spora u ukupnom iznosu od 3.448,80 KM po konačno opredjeljenom zahtjevu tužitelja od 11.04.2025. godine, a koji se odnose na: nagradu za sastav zahtjeva za isplatu od 10.11.2015. godine u iznosu od 360,00 KM; žalbu zbog šutnje uprave od 16.11.2018. godine u iznosu od 631,80 KM (540,00 KM + 17% PDV); žalbu od 13.02.2019. godine u iznosu od 631,80 KM (540,00 KM + 17% PDV); očitovanje od 27.06.2019 godine po pozivu od 12.06.2019. godine u iznosu od 70,20 KM (60,00 KM + 17% PDV); zahtjev za inspekcijski nadzor od 06.08.2019. godine u iznosu od 210,60 KM (180,00 KM + 17% PDV); tužbu od 12.09.2019. godine u iznosu od 280,80 KM (240,00 KM + 17% PDV); pristup na raspravu dana 01.07.2022. godine u iznosu od 280,80 KM (240,00 KM + 17% PDV); žalbu od 23.11.2022. godine u iznosu od 210,60 KM (180,00 KM + 17% PDV); zahtjev za inspekcijski nadzor od 10.01.2023. godine u iznosu od 140,40 KM (120,00 KM + 17% PDV); urgenciju od 15.03.2023. godine u iznosu od 70,20 KM (60,00 KM + 17% PDV); tužbu podnesenu dana 26.04.2023. godine u iznosu od 280,80 KM (240,00 KM + 17% PDV); pristup na javnu raspravu dana 11.04.2025. godine u iznosu od 280,80 KM (240,00 KM + 17% PDV). Ovo iz razloga što se u tom dijelu pobijane odluke samo paušalno pozvao na odredbe člana 55. ZUS-a, a u vezi sa članom 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku, a slijedom odredbe člana 18. u vezi sa članom 12. i 13. Tarife o nagradama i naknadu troškova za rad advokata FBiH, a da pri tome prvostepeni sud uopće nije utvrdio da li se u konkretnom slučaju radi o procjenjivom ili neprocjenjivom predmetu, te koja je osnovica za obračun predmetnih troškova upravnog postupka i upravnog spora, budući da je prvostepeni sud iste dosudio tužitelju na način da je na str. 4. obrazloženja pobijane odluke samo naveo na šta se predmetni troškovi odnose i neprecizirane odredbe Tarife o naknadama i nagradama za rad

advokata u F BiH, po kojima su isti dosuđeni, iako je u obrazloženju pobijane presude konstatovao da je dana 26.04.2019. godine tužitelju izvršena isplata novčanih tražbina na ime neisplaćenih invalidnina za utuženi period, a da pri tome uopće nije razjasnio i obrazložio koji ukupan iznos ličnih vojnih invalidnina je tužitelju isplaćen dana 26.04.2019. godine (niti je to vidljivo iz podneska tužitelja od 11.04.2025. godine i zapisnika s javne rasprave od 11.04.2025. godine), te da li je predmet bio procjenjiv ili neprocjenjiv i u kojim fazama upravnog postupka i upravnog spora, pa je nejasno na koji način je prvostepeni sud utvrdio osnovicu za obračun predmetnih troškova. Ovo posebno kada se imaju u vidu odredbe člana 18. stav 1., 2., 4. i 6. u vezi sa članom 12. Tarife o nagradama i naknadu troškova za rad advokata F BiH, kojima je za pojedine radnje u upravnom postupku predviđen pripadajući procenat nagrade propisane odredbom člana 12. navedene Tarife. Iz navedenih razloga ovaj Sud nije ni mogao cijiniti zakonitost i pravilnost pobijane presude u dijelu koji se odnosi na visinu troškova postupka.

Kako je pobijana presuda u dijelu odluke o troškovima postupka, obzirom na sve naprijed izloženo, donesena uz povredu pravila federalnog zakona o postupku to je, po ocjeni ovog Suda, zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke u tom dijelu osnovan, pa je primjenom člana 46. stav 2. i 3. Zakona o upravnim sporovima, odlučeno kao u izreci ove presude, kako bi u ponovnom postupku prvostepeni sud prilikom donošenja odluke o troškovima postupka postupio u skladu sa izričitima zakonskim odredbama, što je uslov za donošenje pravilne i zakonite odluke.

Ovaj Sud je primjenom odredbe člana 387. stav 1. Zakona o parničnom postupku odbio zahtjev tužitelja za naknadu troškova nastalih u povodu podnošenja predmetnog zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke u ukupnom iznosu od 351,00 KM, budući da isti nisu bili neophodni za donošenje odluke po predmetnom zahtjevu.

Zapisničar
Beganović Namira, s.r.

Predsjednik vijeća
Danilović Edina, s.r.